

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Sovelletaanko kansallisessa säännöksessä osa-aikatyöntekijöihin epäedullisempia työehtoja kuin vastaaviin kokoaikaisiin työntekijöihin direktiivin 97/81/EY⁽¹⁾ liitteessä olevan osa-aikatyötä koskevan puitesopimuksen 4 lausekkeen 1 kohdassa tarkoitettussa merkityksessä, jos siinä sallitaan se, että osa-aikatyöntekijöille ja kokoaikaisille työntekijöille maksettava lisäkorvaus sidotaan yhdenmukaisesti saman työtuntimäärän ylittymiseen, ja mahdollistetaan siten se, että lisäkorvauksen maksamisen perustaksi otetaan kokonaispalkka eikä lisäkorvausta vastaavaa palkan osaa?
- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi:

Onko kansallinen säännös, jossa mahdollistetaan se, että lisäkorvausta koskevan oikeuden edellytykseksi asetetaan se, että osa-aikatyöntekijöiden ja kokoaikaisien työntekijöiden osalta ylittyy yhdenmukaisesti sama työtuntimäärä, yhteensopiva direktiivin 97/81/EY liitteessä olevan osa-aikatyötä koskevan puitesopimuksen 4 lausekkeen 1 kohdan ja 4 lausekkeen 2 kohtaan sisältyvän pro rata temporis -periaatteen kanssa, jos lisäkorvauksella pyritään hyvittämään erityinen työstä aiheutuva rasite?

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 97/81/EY, annettu 15 päivänä joulukuuta 1997, Euroopan teollisuuden ja työnantajain keskusjärjestön (UNICE), julkisten yritysten Euroopan keskuksen (CEEP) ja Euroopan ammatillisen yhteisjärjestön (EAY) tekemästä osa-aikatyötä koskevasta puitesopimuksesta (EYVL 1998, L 14, s. 9).

Kanne 17.12.2020 – Euroopan komissio v. Portugalin tasavalta

(Asia C-687/20)

(2021/C 62/22)

Oikeudenkäyntikieli: portugali

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: M. Noll-Ehlers ja G. Braga da Cruz)

Vastaaja: Portugalin tasavalta

Vaatimukset

Euroopan komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

- toteaa, että Portugalin tasavalta ei ole noudattanut ympäristömelun arvioinnista ja hallinnasta 25.6.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/49/EY⁽¹⁾ 7 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyn mukaisia jäsenyysvelvoitteitaan, kun se ei ole laatinut strategisia melukarttoja viiden tieliikenteen pääväylän osalta
- toteaa, että Portugalin tasavalta ei ole noudattanut kyseisen direktiivin 8 artiklan 2 kohdassa säädetyn mukaisia jäsenyysvelvoitteitaan, kun se ei ole laatinut toimintasuunnitelmia Amadoran ja Porton taajamien osalta, toimintasuunnitelmia 236 tieliikenteen pääväylän osalta eikä toimintasuunnitelmia 55 raideliikenteen pääväylän osalta
- toteaa, että Portugalin tasavalta ei ole noudattanut kyseisen direktiivin 10 artiklan 2 kohdassa, luettuna yhdessä liitteen VI kanssa, säädetyn mukaisia jäsenyysvelvoitteitaan, kun se ei ole ilmoittanut komissiolle tietoja, jotka sisältyvät strategiisiin melukarttoihin viiden tieliikenteen pääväylän osalta, eikä ole ilmoittanut komissiolle niiden toimintasuunnitelmien tiivistelmiä, jotka liittyvät Amadoran ja Porton taajamiin, 236 tieliikenteen pääväylään ja 55 raideliikenteen pääväylään
- velvoittaa Portugalin tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Ympäristömelun arvioinnista ja hallinnasta 25.6.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/49/EY (jäljempänä direktiivi), jota sovelletaan esillä olevassa asiassa, mukaan Portugalin viranomaisilla oli velvollisuus:

- 1) ensinnäkin direktiivin 7 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukaan ilmoittaa komissiolle viimeistään 31.12.2008 alueellaan olevista taajamista ja kaikista tieliikenteen pääväylistä sekä raideliikenteen pääväylistä.

- 2) Toiseksi Portugalin viranomaisten piti direktiivin 7 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan laatia viimeistään 30.6.2012 viitevuoden 2011 tilanteen osoittavat strategiset melukartat, jotka koskevat kaikkia taajamia sekä kaikkia tieliikenteen pääväyliä ja raideliikenteen pääväyliä. Portugalin viranomaisten piti lisäksi lähettää komissiolle viimeistään 30.12.2012 direktiivin liitteessä VI tarkoitettujen strategisten melukartoista saadut tiedot.
- 3) Kolmanneksi Portugalin viranomaisten piti myös laatia direktiivin 8 artiklan 2 kohdan mukaisesti viimeistään 18.7.2013 toimintasuunnitelmat alueellaan olevien taajamien sekä tie- ja raideliikenteen pääväylien osalta. Portugalin viranomaisten piti lisäksi lähettää komissiolle viimeistään 18.1.2014 direktiivin 10 artiklan 2 kohdan mukaisesti liitteessä VI tarkoitettujen näiden toimintasuunnitelmien tiivistelmät.

Lisäksi edellä mainitut Portugalin viranomaisten veloitteet muodostavat direktiivissä tarkoitettua kolme peräkkäistä vaihetta, joista toinen ja kolmas vaihe perustuvat sitä edeltävään vaiheeseen.

(¹) EUVL 2002, L 189, s. 12

Valitus, jonka Casino, Guichard-Perrachon ja Achats Marchandises Casino ovat tehneet 18.12.2020 unionin yleisen tuomioistuimen (laajennettu yhdeksäs jaosto) asiassa T-249/17, Casino, Guichard-Perrachon ja AMC v. komissio, 5.10.2020 antamasta tuomiosta

(Asia C-690/20 P)

(2021/C 62/23)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittajat: Casino, Guichard-Perrachon ja Achats Marchandises Casino (edustajat: asianajajat O. de Juvigny, A. Sunderland, I. Simic ja G. Aubron)

Muut osapuolet: Euroopan komissio ja Euroopan unionin neuvosto

Vaatimukset

- Unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-249/17 5.10.2020 antaman tuomion tuomiolauselman 2 kohta on kumottava
- Valittajien ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät vaatimukset on hyväksyttävä ja Euroopan komission 9.2.2017 tekemä päätös C(2017) 1054 on kumottava siten kokonaisuudessaan SEUT 263 ja 277 artiklan nojalla
- Euroopan komissio on veloitettava korvaamaan tästä valituksesta aiheutuvat ja ensimmäisen oikeusasteen käsittelystä unionin yleisessä tuomioistuimessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Valittajat väittävät, että valituksenalaisella tuomiolla rikotaan:

1. Euroopan unionin perusoikeuskirjan 7 artiklaa, julkisen vallan mielivaltaisia toimenpiteitä vastaan luonnollisten henkilöiden yksityisen toiminnan alalla annettavan suojan vaatimusta, neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 19 artiklaa ja Euroopan komission asetuksen (EY) N:o 773/2004 3 artiklaa, koska unionin yleinen tuomioistuin on katsonut, (i) että komissiota ei näillä säännöksillä ja määräyksillä veloitettu tallentamaan toimittajien suullisia lausuntoja ja (ii) että komission yksiköiden kyseisistä keskusteluista yksipuolisesti laatimat "tiivistelmät" olivat pätevä näyttö siitä, että komissiolla oli käytettävissään aihetodisteet, joilla Euroopan komission päätöstä C(2017) 1054 voitiin perustella